

VEĽKÉ JUBILEUM 2000

(Obzretie sa za milostivým rokom)

VERÍME, ŽE NÁM JUBILEUM NEPRETIEKLO POMEDZI PRSTY

Máme za sebou nádherný rok. Rok krásny nielen číslom 2000, ale predovšetkým svojim významom. Poniektorí zužujú význam slova „jubilejný“ na niečo, čo súvisí s okrúhlym dvojčíslom na konci. Päťdesiatka, 30. výročie spoločného života... sú v mnohých rodinách príležitosťami k väčšej oslave. Aj oslávenca zvykneme označiť významnejšie. Jubilant.

V predstavách nás katolíkov znamená výraz JUBILEJNÝ ROK 2000 čosi viac. Je to čas, kedy si pripomíname najväčšiu udalosť dejín - príchod Boha medzi hriešne ľudstvo. Z toho pohľadu nazeráme potom na rok 2000 ako na rok milosti, radosti a vďačnosti za toto poníženie sa Boha, len pre naše dobro.

Cirkev nám vyšla v ústrety, aby zvýraznila tento aspekt a umožnila všetkým ľuďom čerpať z prameňov milostí, ktoré nám Jeho poníženie sa zaslúžilo. Bol to čas zastavenia sa na našej životnej púti. Čas intenzívneho premýšľania nad svojim životom, čas hľadania východísk z našich nedokonalostí. Prostriedky k tomu boli rôzne. Cirkev nám vyšla až tak v ústrety, že otvorila brány mnohých kostolov diecéz, v ktorých ľud mohol získavať odpustky pre seba alebo pre duše, ktoré nás do večnosti už predišli. Nemuseli sme cestovať do Ríma, ani do Lúrd, stačilo navštíviť náš Dóm sv. Mikuláša v Prešove. Cirkev ako naša Matka a Učiteľka, nás priam ako keby chytila za ruku, aby nás na našej osobnej púti viedla správnym smerom. Viac sa už urobiť skutočne nedalo (v rámci slobody). Jej iniciatívu sme mali oceniť a podanú ruku opätovať. Iba tak sme mohli naplno prežiť Jubilejný rok, odnieť si z neho to, kvôli čomu toto všetko bolo.

My sme podanú ruku svätej Cirkvi chytili do svojej a zúročilo sa nám to v mnohom. Podľa svojich možností sme sa snažili čo možno najčastejšie putovať do nášho Dómu, hoci to bolo náročné na financie (MHD) i čas. Ale dar Jubilejného roka nie je každoročná záležitosť, preto sme nikdy nezaváhali obetovať niečo zo seba pre túto vec. Aby bol efekt výraznejší, trikrát sme putovali pešo zo Sekčova, kde bývame. Pravda, museli sme si ráno privstať, aby sme popri tom zvládli aj iné povinnosti. Niektorí sa práve na túto vec, nedostatok času, najviac sťažujú (či

vyhovárajú?). A tiež na nevedomosť. Ale ani to neobstojí. Na priečelí nášho chrámu bolo umiestnené veľké viditeľné logo JUBILEA nepretržite celý rok, aby sme to mali pred očami.

Nikdy nezabudneme na pešiu púť 25.12. na polnočnú svätú omšu. Splnil sa nám náš sen zúčastniť sa na „polnočnej“ v Dóme sv. Mikuláša, lebo po iné roky to z rozličných dôvodov nebolo možné. Ani na 5 km púť

ulicami Ríma, ktorú sme absolvovali v auguste sa nezabúda. Aj na pondelňajšie sv. omše v Dóme sv. Mikuláša, na ktorých sme sa s vdp. Matejom Babčákom spoločne zamýšľali nad hodnotou Jubilejného roka, máme pekné spomienky. Ozaj, dôstojný pán dekan je jeden z mála duchovných, ktorí tak naliehavo vyzýval ľud k hlbšiemu sláveniu Jubilea. Patrí mu za to naše poďakovanie, pretože aj vďaka tomu sme sa odhodlali

5 km pešia púť na Tor Vergatu vrámci SDM. k spomínaným peším púťiam zo Sekčova.

Ivana (vpravo) so spolupútnikom Ivom.

Pri našom prvom prekročení Svätej brány (v Bazilike sv. Petra) nám telom prebiehali zimomriavky. Intenzita prežívania tejto chvíle bola veľká. Môžeme iba ľutovať, že odpustky sme spočiatku nezískavali za konkrétne duše, ale všeobecne. Preto nám na konci Jubilea ostalo ešte niekoľko duší, za ktoré už odpustky nebolo možné získať. Snáď si na ne spomenul niekto druhý.

Ale nejde iba o odpustky. Jubilejný rok sa niesol v znamení návratu do domu Otca, ako to poznáme z najkrajšieho podobenstva Nového zákona O mánotratnom Synovi. Mali sme sa stať takým navrátilcami, aby sme svoj celý ďalší život prežívali už v Otcovom dome. My osobne pevne veríme, že Jubilejný rok bol svedkom mnohých obrátení. Veríme aj tomu, že nám ostatným nepretiekol pomedzi prsty ako obyčajný čas.

Zobierané semiačka, o ktoré sme sa snažili raz isto-iste vyklíčiť a prinesú bohatú úrodu pre dobro všetkých nás. To vám, čitateľom *InFormačného listu*, i sebe úprimne želáme. Pochválený buď Ježiš Kristus!

Dvojičky Ivana a Martina Krajčíkové

Foto: Martina Krajčíková

(Uverejnené v ***inFormačnom liste*** farnosti Sv. Mikuláša
v Prešove; r. 2001, č. 3; upravené)